

SPONSORING Opvallend: in Nederland zijn banken de gulste sponsors bij risicovolle sporten

De Rabobank speelt met vuur

Banken gebruiken de wielersport om zich te profileren, met alle risico's van dien. De vraag is of deze sponsoring niet aan banden moet worden gelegd.

door **Paul van Kempen**

Sponsoring is het middel bij uitstek voor banken om zich te onderscheiden en daarmee het imago zichtbaar te maken. De uitstraling van Michael Boogerd paste uitstekend bij de uitstraling van Jochem in de tv-reclame. De Rabobank gebruikt de professionele wielersport intensief en begeeft zich daarmee in een risicovolle sport zoals is gebleken met de affaire rond het dopinggebruik van zeventvoudig Tourwinnaar Lance Armstrong. De bonuscultuur heeft bij banken geleid tot risicovol gedrag. Winsten op korte termijn gaan blijkbaar boven het belang van de onderneming op lange termijn. Het gedrag van partijen om hun eigenbelang te laten domineren boven het algemeen belang noem je moral hazard (moreel risico). Je neemt uit eigenbelang meer risico's dan verantwoord is omdat je weet dat de consequenties van dit gedrag pas veel later blijken of afgewenteld worden op anderen. We kunnen immers de banken niet failliet laten gaan omdat daarmee onze hele economie in gevaar komt. Daarom hebben de bankbestuurders in het verleden veel meer risico genomen dan dat verantwoord was om zo bonusuitkeringen te kunnen verdienen. De klant en de gemeenschap zijn uiteindelijk de dupe van dit gedrag. Om dit alles te verbergen gebruiken banken de sport als dekmantel. Met de emoties van de sport probeer je het saaie bankproduct

'De Rabobank kwam in 2007 in ernstige verlegenheid toen men zich afvroeg of de bank afwist van de trainingen van Michael Rasmussen in de Dolomieten'.
foto Eric Lalmand/EPA

een smoel te geven en leid je de aandacht van iedere klant af. Risicovolle beleggingen en woekerpolis krijgen door de sport ineens een heel ander gezicht. Echter: financiële zaken zijn heel serieus en als bank ga je daar degelijk en betrouwbaar mee om. Dus wil een bank ook niet geconfronteerd worden met dopingschandalen. Opvallend is dat in Nederland banken de gulste sponsors zijn bij risicovolle sporten. De risico's zitten daarbij vooral in ongelukken maar ook in dopinggebruik. De Rabobank kwam in 2007 in ernstige verlegenheid toen men zich afvroeg of de bank afwist van de trainingen van Michael Rasmussen in de Dolomieten. Deze vraag bleef weliswaar onbeantwoord maar feit is wel dat de Rabobank wist dat hij zich niet aan zijn afspraken hield en deze nam daarmee hoge risico's door

erg lang te wachten met de beslissing om hem uit de Tour de France te halen. Wellicht was het beter geweest om de hele ploeg uit de Tour te halen om daarmee het risico's op imagoschade te verkleinen. De hele affaire heeft de gemoederen een

'Bestuurders in de bancaire sector blijven te grote risico's nemen'

hele tijd beziggehouden in de publiciteit. Voor hetzelfde geld waren bij negatieve publiciteit -waar het gaat om mogelijke kennis of zelfs betrokkenheid van de Rabobank - de betrouwbaarheid en daarmee het imago van de bank ernstig en

duurzaam beschadigt. De huidige affaire rond Lance Armstrong laat zien dat het mogelijk is om vele jaren lang structureel doping te gebruiken in een ploeg zonder dat dit wordt opgemerkt. Armstrong heeft altijd grondig iedere bewering over dopinggebruik ontkend en pas nu blijkt dat er zelfs sprake was van een heel dopingsysteem. Leipheimer heeft in de ploeg van Armstrong gefietst en is overgestapt naar de Raboploeg. Hij erkent ook in zijn Rabotijd het verboden middel epo te hebben gebruikt. Volgens zijn bewering werd die hem toegediend op zijn verzoek door de ploegarts. Als dat zo is, dan moet de ploegleider dat hebben geweten en dan is het logisch om te veronderstellen dat er meer ploegleden epo kregen. Gebleken is uit de nauwkeurige rapporten van het Amerikaanse onderzoeksbureau

dat er tijdens het Armstrongregime verbazingwekkend vaak moest worden geïmproviseerd met het dopinggebruik omdat er onverwachte gebeurtenissen plaatsvonden. Ik kan me daarbij voorstellen dat een bus met relaties van de hoofdsponsor onaangekondigd de locatie van de fietsers bezoekt en plots geconfronteerd wordt met vreemd gedrag van de arts en de renners. Welke taferelen hebben er plaatsgevonden en hoe dicht is dit bij het waarnemingsvermogen van de sponsor gekomen? Met andere woorden: in hoeverre is het dopinggebruik dus bekend bij de Rabobank? Een bank van wie je aanneemt dat degelijkheid en eerlijkheid de belangrijkste aspecten vormen in het beleid. In hoeverre speelt moral hazard nu een rol in het beleid van de Rabobank? Terughoudendheid bij sport sponsoring in risicovolle topsport is immers het credo. De risico's voor imagobeschadiging zijn in de wielrennerij immers al lang veel te groot. Ze wegen niet op tegen de voordelen van de aandacht voor het sponsorschap. Bestuurders weten echter dat grotere winsten kunnen leiden tot meer prestige en hogere beloningen. De effecten van de strategie op lange termijn blijven ongewis of zijn straks niet meer verklaarbaar. De gevolgen van grote calamiteiten worden altijd gedekt door de overheid. Gevolg van dit alles is dat bestuurders in de bancaire sector alweer te grote risico's nemen. Een sponsorverbod in de topsport voor banken zoals dat ook geldt voor reclame door fabrikanten van rookwaren en medicijnen, zou een oplossing zijn om dit risicovolle gedrag te stoppen. Promotie komt daarmee weer terug bij haar essentie: het product zelf. Kinderen laat je niet met vuur spelen!

Drs. Paul van Kempen is hogeschooldocent bij de Fontys-opleiding Sporteconomie in Tilburg.

lezersbrieven

Brieven (niet langer dan 200 woorden) richten aan:
Opinieredactie Brabants Dagblad, Postbus 235, 5201 HB Den Bosch of naar
opinieredactie@brabantsdagblad.nl

Consument is belazerd

'Stop het geklooi met voedingsmiddelen', zegt voedingsmiddelenkundige IJsbrand Velzeboer maandag in het BD. Dat moet zeker! Ik ben één van die consumenten die ziek is geworden van de zalm van het bedrijf Foppen. Ik zit na drie weken nog steeds met de nasleep! Het is onbegrijpelijk hoe dit heeft kunnen gebeuren, maar de consument wordt gewoon belazerd. Hoe wel diezelfde consument ook schuld heeft aan het ontstaan van de situatie, want als men in de supermarkt een luxeproduct als zalm voor 1,99 euro kan kopen dan kun je op je klompen aanvoelen dat die niet in open wateren gevangen is, en dat geldt voor heel veel producten. Waar zijn we mee bezig? Er moet veel meer informatie ko-

men, betere controles, maar ook de consument moet leren dat kwaliteit van leven altijd voorgaat op massaproductie, dat is in het belang van mensen zowel als dieren. En daar hangt een prijskaartje aan, ook voor de overheid. Jammer genoeg zal ook dit voorval weer gauw vergeten zijn, tot de volgende (echte) ramp!

Helen Muir
Waalwijk

Holleeder en Hurkmans

Willem Holleeder en bisschop Hurkmans hebben allebei boter op hun hoofd. Ze slaagden er op tv en in het BD geweldig in nietszeggen de antwoorden op belangrijke vragen te geven. „Ja, dat waren middel-eeuwse handboeien die we bij Heineken gebruikten.” Dat was het

enige citaat van Holleeder dat met gevoelens van slachtoffers te maken had. Ook Hurkmans belijdt met de mond de pijn van de slachtoffers van de kerk. Dat een geestelijke jouw lijf voor zijn eigen plezier gebruikt is erg, maar door de geestelijke afhankelijkheid is het slachtoffer niet alleen beducht voor 'wat men ervan zal zeggen', maar staan ook zijn leven én zijn eeuwige heil op de tocht! Het is ten hemel schreiend dat Hurkmans een figuur als Jezus zegt te volgen, terwijl Jezus optrok tegen alle misbruik door kerkelijke machten. Hoe verblind is iemand die werkelijk gelooft wat hij zegt en doet? En waarom bieden de media deze mensen een podium? In 2012, na 67 vreedzame jaren in Europa, kunnen we niet meer zeggen: 'Ich habe es nicht gewusst'. Als we dat zeggen, hebben we boter op ons hoofd en die gaat smelten bij grensoverschrijdend gedrag.

Cees van de Wouw
Tilburg

Willem Holleeder

foto ANP

Herfst in de kerk

Na het Tweede Vaticaans Concilie in de tijd van Joannes de 23e brak de lente aan in de Rooms-Katholieke Kerk. In Brabant ook. Mooie voorbeelden zijn bisschop Bekkers en bisschop Bluysen, geestelijken die tussen de mensen in stonden, goede herders! Toen ik zaterdagocht-

tend het BD las, het interview met bisschop Hurkmans, toen schrok ik een beetje. Want de lente die er vroeger in de kerk was is een treste herfst geworden. En dan durft bisschop Hurkmans ook nog te zeggen: het ligt aan de pers dat er zoveel negatieve berichten over de RK-Kerk in het bisdom Den Bosch worden verspreid. Ik denk het dus niet en ik had zeker van Hurkmans een wat meer open en eerlijk interview verwacht!

Patrick van Boekel
Oss

Wij willen wel

Graag willen postbodes mensen om hun wenken bedienen. Het ziet er echter naar uit, als het aan demissionair staatssecretaris Henk Bleker ligt, dat we dat niet meer op maandag gaan doen. Een aantal van mijn collega-postbodes heeft inmiddels al de dienst verlaten om plaats te maken voor postbezorgers, omdat er eenvoudigweg min-